

A young man and woman with angel wings are shown in a romantic pose, nearly kissing, in a grassy field under a cloudy sky. The man is shirtless and the woman is in a white dress, holding a bouquet of wildflowers. A large, stylized pink wing graphic with a heart and floral pattern is superimposed over the center of the image.

Phoenix

KRÁSNÍ A MŘTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 4 Phoenix

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

4. část

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Možno nič z tohto nie je pravda.

Dôjdem na koniec a vylezie zo mňa: „Prebudila som sa a všetko to bol iba sen.“

Len si to predstavte – že som si to celé vymyslela, že som si vymyslela Krásnych mŕtvych. Jonasa, Arizonu, Summer aj Phoenixa, predstavovala som si, že sú hore, na mieste zvanom Foxton Ridge. Urobila som to, lebo som zúfalo túžila, aby sa ku mne vrátili.

Neexistuje nijaký Hunter, pán nemŕtvych, nijaké zombie sa nevracajú zo záhrobia do sveta živých. Niet ničoho okrem mňa a môj ho poblázneného mozgu, ktorý poháňa čistý žiaľ.

V skutočnosti poháňam svoje auto po kľukatej ceste a počúvam pieseň, ktorú zložila Summer Madisonová. Okolo mňa sa z oboch strán týčia striebристо-zelené osiky.

Lúbila som ťa, vieš / no aj tak odídem. / Povedať moje meno smieš / a ja sa neozvem...

Je mŕtvy, opakujem si. Krásny Phoenix, každý deň mi znovu lámeš srdce. Pozeráš sa mi do očí, ale nie je to skutočnosť. Držíš ma za ruku a tvoja dlaň je studená ako smrť.

Povedať moje meno smieš / a ja sa neozvem...

Veziem sa do vrchov. Stiahla som strechu, vo vlasoch cítim vietor. Je polovica mája a v jemnom vetríku sa chvejú, mihocú osikové listy. Slnko mi páli na tvár, praží na piesčitú pôdu, koľaje poľnej cesty mi škrípocú pod

pneumatikami. Náhle vbehnem do výmoľa, cédečko v prehrávači poskočí a zasekne sa – í-í-íšť, opakuje. Stláčam stopku, vysúvam cédečko. Kam to idem? Za kým?

Necelý kilometer pred Foxtonom dupnem na brzdu. Motor zastáva.

Som necelý kilometer pred Anjelským bralom, pred strmým svahom, pod ktorým sa ukrýva údolie, kde jarná lúka obklopuje prázdnu stodolu a starý rančerský dom. V čerstvej zelenej tráve šumia červené maky, vlnia sa vo vetre, ktorý vzdychá a v opustenom dvore rozháňa prach.

Sedím v aute ako omráčená. Neschopná konať. Uviazla som v pasci neviditeľných vláken pamäti a nádeje.

S Phoenixom sme sa vlastne nikdy nepotrebovali rozprávať. Pozrela som sa mu do sivomodrých očí a vedela som – jednoducho som vedela –, čo si myslí. Presne si spomínam, ako si odhrňal tmavé vlasy z čela, spravil to raz, dvakrát, aj trikrát, a ani si to neuvedomoval. Potom som zdvihla ruku a odhrnula som mu ich ja a on sa za každým usmial. Ten úsmev – krivý a zvláštny, s pravým kútikom o niečo vyššie... A láska v jeho očiach...

Sedím vo svojom striebornom zámotku spomienok. Mám vystrieť ruku a zapnúť motor? Vidím sa, ako prichádzam na koniec poľnej cesty, vystupujem z auta, vchádzam do tieňa hrdzavej vodnej cisterny a zastávam, pozerám sa na stodolu. Stodola hádže na dvor dlhý tieň.

Vráta sú otvorené. Nad vrátami je pribitá vypreparovaná losia hlava. Vedľa stodoly, v starej konskej ohrade, kvitnú modré orlíčky, jasne sa črtajú uprostred tmavých trnitých kríkov. Do prachu, čo sa tam desaťročia hromadil, nevstúpi nijaká noha, nerozruší ho nijaký pohyb ani zvuk.

Viem to – pretože som tu bola už mnohokrát.

Raz, dvakrát, trikrát zídem ku stodole a nazriem do nej. „Bud' tu!“ vydýchnem.

Srdce sa mi prebýja cez hrudný kôš.

Štyri-, päť-, šesťkrát rozoznám hroty farmárskych nástrojov v kúte, konské postroje, čo visia na hákoch ako slučky, celú lavínu rozkladajúceho sa sena.

Sedem-, osemkrát som sa zvrtila a vrátila. Žeby bol v dome? „Bud' tu!“ prechádzam cez dvor, vystupujem na verandu. Pod nohou mi vrznú staré dosky, pritláčam tvár na špinavé okno. „Bud' tu!“

Deväť-, desaťkrát som zazrela piecku, stôl a hojdacie kreslo, tanieri na policičke. A neporušený prach. Ani sa nepokúsím otvoriť dvere – viem, že sú zvnútra zapreté na závoru.

Aspoň dvadsaťkrát som absolvovala celý tento rituál nádeje.

Teraz sa však hojdacie kreslo bude pohojdávať, tanier nebudú na policičke, v piecke bude blkotať oheň. Zo schodov do malej kuchynky ktosi zíde – prísny a vážny

Hunter, ktorý tento dom pred sto rokmi postavil a zomrel tu –, hodí do ohňa ďalšie poleno. Potom sa obráti a povie čosi niekomu inému – niekomu ukrytému v tieňoch. Vzápätí sa ukáže vysoká postava. Poznám ju. Široké plecia, husté tmavé vlasy, vysoké čelo a trochu krivý úsmev. Zašepkám meno: „Phoenix.“

Nemôžem to urobiť, hovorím si teraz po dvadsiaty prvý raz.

*Celú hodinu sedím v aute. Spod osiek vychádzajú jele-
ne. Skláňajú šije, pasú sa. Vysoko na modrej oblohe sa
striebristo ako malý hmyz zajagá lietadlo.*

Ešte jedno sklamanie a srdce mi zastane od žiaľu.

*Phoenix je mŕtvy a je naveky preč, spolu s ním Sum-
mer Madisonová, Jonas Jonson a Arizona Taylorová.
Krásni mŕtvi sú len výplodom mojej predstavivosti.*

*Naštartujem auto, zaradím spiatočku a cúvam k poľ-
nej ceste, tam zvrtnem volant a už sa žením späť k diaľ-
nici.*

V stredu som sa viezla do školy s Jordan a s Lucasom. Sú ako dvojčičky, po tieto dni sa od seba nevedia odtrhnúť, stále sa objímajú. A ja... ja žiarlim.

Sedela som vzadu a spomínala som, akí sme boli s Phoenixom. Presne takíto nerozluční.

„Darina, čo sa ti stalo s autom?“ spýtala sa Jordan, pustila Lucasa aspoň na sekundu, aby sa mohla obrátiť dozadu a položiť mi tú otázku. „Vzal si ho azda Brandon naspäť?“

„Hej, ale chce ho len opraviť.“ Ligotavé červené auto s krémovým koženým čalúnením, parádne fáro, aké by chcela každá baba, elegantný kabriolet – dar od Brandona Rohra, Phoenixovho staršieho brata. „Mám pocit, akoby mi amputovali nohu.“

„Kedy ti ho dovezie naspäť?“ spýtal sa Lucas.

Lucas ma fakt prekvapil. Ešte pred pol rokom bol hanblivý, akoby sa stále skrýval kdesi v kúte. A potom... ako keď vo filme vošiel Clark Kent do telefónnej búdky a vyšiel z nej s plášťom Supermana a s vypracovanými brušnými svalmi. Tento znovuzrodený a „vytuningovaný“ Lucas sa neskrýva – každému pozrie rovno do očí, ešte aj v spätnom zrkadle.

„V piatok,“ zamrmala som.

„Dobre, takže ťa odvezieme domov,“ vyhlásil, keď zastával pred školou.

„Vďaka.“

„Ozaj, Darina, nemala by som si dať ostrihať vlasy?“ Jordan vystúpila z auta a pohodila tmavou kučeravou hrivou.

„Nerob to, veď vlasy sú na tebe to najkrajšie,“ poradila som jej.

„Nemôžem? Ani takto máličko?“ ukázala.

„Hej, tak málo môžeš. To bude dobré.“

„Ty si nechávaš vlasy rásť?“

„Nie, v pondelok idem ku kaderníčke.“

Na mne vlasy rozhodne nie sú to najkrajšie. Ak je na mne niečo pekné, sú to oči – aspoň Phoenix to tvrdil. Rámujem si ich tmavou ceruzkou a mihalnice zdôrazňujem maskarou, aby si ich ľudia všimli. Asi od siedmich rokov som vedela, že nikdy nebudem vílou s dlhými rozpustenými kučerami.